

TYGODNIK PARAFII PW. CHRYSYTA DOBREGO PASTERZA W POZNANIU NA OGRODACH
II NIEDZIELA WIELKIEGO POSTU 16.03.2025 - NUMER 11/2025(1256)

Nr konta Parafii; BOŚ S.A. O/ POZNAŃ; UL. J.H.DĄBROWSKIEGO 79A NR RACHUNKU 12 1540 1056 2001 8300 3548 0001

EWANGELIA Łk 9, 28b-36

Jezus wziął z sobą Piotra, Jana i Jakuba i wyszedł na górę, aby się modlić. Gdy się modlił, wygląd Jego twarzy się odmienił, a Jego odzienie stało się lśniącym białym. A oto dwóch mężów rozmawiało z Nim. Byli to Mojżesz i Eliasz. Ukazali się oni w chwale i mówili o Jego odejściu, którego miał dopełnić w Jeruzalem. Tymczasem Piotr i towarzysze snem byli zmorzeni. Gdy się ocknęli, ujrzeli Jego chwałę i obydwu mężów, stojących przy Nim. Gdy oni się z Nim rozstawali, Piotr rzekł do Jezusa: „Mistrzu, dobrze, że tu jesteśmy. Postawimy trzy namioty: jeden dla Ciebie, jeden dla Mojżesza i jeden dla Eliasza”. Nie wiedział bowiem, co mówi. Gdy jeszcze to mówił, pojawił się obłok i osłonił ich; zlekli się, gdy weszli w obłok. A z obłoku odezwał się głos: „To jest Syn mój, Wybrany, Jego słuchajcie!” W chwili gdy odezwał się ten głos, okazało się, że Jezus jest sam. A oni zachowali milczenie i w owym czasie nikomu nic nie opowiedzieli o tym, co zobaczyli.

Komentarz Dobrej Nowiny

Odślania się serce tajemnicy Jezusa. Uczniom dane jest wejść w poznanie relacji Ojca i Syna. Posłuszeństwo „tylko Jezusowi”, nakazane przez Ojca – „Jego słuchajcie” – jest centralnym punktem opowiadania. Słuchajcie zostaje potwierdzone jako droga do oglądania i siła na drogę do Jeruzolimy. Po przemienieniu, wiemy już w pełni, kim On jest i dlaczego mamy GO słuchać. Na ziemskie echo oświadczenia Heroda, ludu i uczniów odpowiada z nieba głos Ojca, który potwierdza słowo Syna. Jezus jak Mojżesz staje na czele ludu, by dokonać nowego wyjścia z niewoli do ostatecznej Jeruzolimy; jak Eliasz zostanie „zabrany” do nieba, by pojawić się u końca czasów. Jego powrót będzie taki, jak odejście! Słuchając Go, słuchamy Ojca, a oglądając Go, widzimy Ojca. Swoją chwałę Syna objawił nam na drodze upokorzenia aż po Jeruzolimę. Nie tak dawno mówił o tym uczniom, a teraz rozmawia o tym z Mojżeszem i Eliaszem. Słowo Ojca uzupełnia i poprawia słowo uczniów, którzy oczywiście nie mogą mieć Jego zrozumienia, co oznacza, że Jezus jest „Chrystusem Bożym”. Ojciec nakazuje uczniom, aby przyjęli Chrystusa, który przechodzi przez zgorszenie krzyża. To On jest Jego Synem: On i nikt inny; tylko Jego należy słuchać. Z Góry Tabor spływa skrawek światła, który pozwala dostrzec cel, Jeruzolimę, aby uczniowie mogli się ku niej skierować. Już teraz mogą oglądać przedsmak chwały, by stawić czoło koniecznemu niesieniu krzyża, które dopiero co zostało zapowiedziane. Podczas gdy Stary Testament rozmawia z Nim o potrzebie męki, oni kontemplują Jego chwałę.

MYŚLI PAPIEŻA FRANCISZKA

ZAWARTE W ORĘDZIU NA WIELKI POST A.D. 2025

Przede wszystkim, podążać. Jubileuszowe hasło „Pielgrzymi nadziei” przywodzi na myśl długą drogę ludu Izraela do Ziemi Obiecanej, opisaną w Księdze Wyjścia: trudną drogę od niewoli ku wolności, upragnioną i wytyczaną przez Pana, który miłuje swój lud i jest mu zawsze wierny. Nie możemy zaś wspominać biblijnego exodusu, nie myśląc o wielu braciach i siostrach, którzy dziś uciekają przed nędzą i przemocą, i idą w poszukiwaniu lepszego życia dla siebie i swoich bliskich. Tu, pojawia się pierwsze wezwanie do nawrócenia, ponieważ wszyscy jesteśmy pielgrzymami w życiu, ale każdy z nas może zapytać siebie: na ile pozwalam, żeby ten stan rzeczy stał się dla mnie wyzwaniem? Czy naprawdę jestem w drodze, czy jestem raczej sparaliżowany, statyczny, pełen lęku i beznadziei, lub wygodnie ułożony w mojej strefie komfortu? Czy szukam dróg wyzwolenia z sytuacji grzechu i braku godności? Dobrym ćwiczeniem wielkopostnym byłoby skonfrontowanie się z konkretną rzeczywistością jakiegoś migranta lub pielgrzyma i przyzwolenie, by nas to zaangażowało, aby odkryć, czego Bóg od nas oczekuje, abyśmy byli lepszymi wędrowcami do domu Ojca. To jest dobry „egzamin” dla wędrowcy.

Po drugie, odbywajmy tę podróż razem. Podążanie razem –bycie „synodalnymi” – to jest powołanie Kościoła. Chrześcijanie są wezwani do pokonywania drogi wspólnie, nigdy jako samotni podróżnicy. Duch Święty pobudza nas do wychodzenia poza samych siebie, aby iść ku Bogu oraz ku braciom i siostram, a nigdy do zamykania się w sobie. Podążać razem to znaczy być „tkaczami” jedności, zaczynając od wspólnej godności dzieci Bożych (por. Ga 3, 26-28). To znaczy iść do przodu ramię w ramię, nie depcząc ani nie górując nad innymi, bez wyniszczającej zazdrości czy hipokryzji, bez pozwalania na to, by ktośkolwiek pozostawał w tyle lub czuł się wykluczony.

Idźmy w tym samym kierunku, do tego samego celu, z miłością i cierpliwością słuchając siebie nawzajem. W tym Wielkim Poście Bóg wzywa nas do zweryfikowania, czy w naszym życiu, w naszych rodzinach, w miejscach, w których pracujemy, we wspólnotach parafialnych lub zakonnych, jesteśmy zdolni do kroczenia z innymi, do słuchania, do przezwycięzania pokusy zakorzenienia się w swojej autoreferencyjności i dbania wyłącznie o własne potrzeby. Zapytajmy siebie przed Panem, czy jesteśmy w stanie pracować razem jako biskupi, kapłani, osoby konsekrowane i świeccy, w służbie Królestwa Bożego? Czy zachowujemy postawę gościnności, z konkretnymi gestami, wobec tych, którzy się do nas zwracają, i do tych, którzy są daleko? Czy sprawiamy, że ludzie czują się częścią wspólnoty, czy też trzymamy ich na marginesie. To jest drugie wezwanie: nawrócenie do synodalności.

Po trzecie, wyruszmy razem w tę drogę w nadziei na spełnienie się obietnicy. Niech nadzieja, która nie zawodzi (por. Rz 5, 5), centralne przesłanie tego Jubileuszu, będzie dla nas perspektywą wielkopostnej drogi ku paschalnemu zwycięstwu. Jak uczył nas Papież Benedykt XVI w encyklice *Spe salvi*: „Istota ludzka potrzebuje miłości bezwarunkowej. Potrzebuje tej pewności, dzięki której może powiedzieć: «Ani śmierć, ani życie, ani aniołowie, ani Zwierzchności, ani rzeczy teraźniejsze, ani przyszłe, ani Moce, ani co [jest] wysoko, ani co głęboko, ani jakiegokolwiek inne stworzenie nie zdoła nas odłączyć od miłości Boga, która jest w Jezusie Chrystusie, Panu naszym (Rz 8, 38-39)»”. Jezus, nasza miłość i nasza nadzieja, zmartwychwstał, żyje i króluje w chwale. Śmierć została przemieniona w zwycięstwo i tu tkwi wiara i wielka nadzieja chrześcijan: w zmartwychwstaniu Chrystusa!

Oto trzecie wezwanie do nawrócenia: wezwanie do nadziei, do zaufania Bogu i Jego wielkiej obietnicy, życia wiecznego. Musimy zadać sobie pytanie: czy mam w sobie przekonanie, że Bóg przebacza moje grzechy? A może zachowuję się tak, jakbym mógł zbawić się sam? Czy pragnę zbawienia i wzywam Bożej pomocy, aby go dostąpić? Czy konkretnie żyję nadzieją, która pomaga mi odczytywać wydarzenia historii i pobudza mnie do zaangażowania się na rzecz sprawiedliwości, braterstwa, troski o wspólny dom, dbając o to, by nikt nie został pozostawiony samemu sobie?

Katechizm – Tradycja

Tradycją nazywamy wszystkie prawdy razem wzięte, które apostołowie otrzymali bądź z ust samego Chrystusa, bądź też z natchnienia Ducha Świętego, a które podawane jakby z rąk do rąk i przechowywane w Kościele Katolickim dzięki nieprzerwanemu

następstwu, doszły aż do nas.

Tradycja jest pojęciem głęboko zakorzenionym w kulturze i religii, a jej znaczenie w Kościele katolickim jest nie do przecenienia. W kontekście Kościoła, tradycja odnosi się do przekazywania wiary, nauk i praktyk, które były kontynuowane od czasów apostołskich. Jest to element, który łączy wiernych z ich duchowym dziedzictwem i stanowi fundament dla wielu obrzędów oraz doktryn.

KKK 80 "Tradycja święta i Pismo święte ściśle się z sobą łączą i komunikują... wypływając z tego samego źródła Bożego, zrastają się jakoś w jedno i zdążają do tego samego celu" (Sobór Watykański II, konst. Dei verbum, 9). Tradycja i Pismo święte uobecniają i ożywiają w Kościele misterium Chrystusa, który obiecał pozostać ze swoimi "przez wszystkie dni, aż do skończenia świata" (Mt 28, 20). Nauczanie Tradycji zawarte jest przede wszystkim w dekretach soborów, w pismach świętych Ojców Kościoła, w dokumentach Stolicy Apostolskiej, a także w słowach i obrzędach świętej liturgii katolickiej. Tradycja odgrywa kluczową rolę w liturgii i obrzędach Kościoła katolickiego. To dzięki niej zachowane zostały i przekazywane przez wieki formy modlitwy, sakramenty i inne obrzędy religijne. Tradycja liturgiczna obejmuje zarówno codzienne modlitwy, jak i uroczyste ceremonie, takie jak Msza święta, chrzest, bierzmowanie, małżeństwo i inne sakramenty. Każdy z tych obrzędów ma swoje korzenie w starożytnych praktykach i jest nieodłącznym elementem życia duchowego wiernych. Tradycja w Kościele katolickim nie jest statyczna, lecz żywa i dynamiczna. Oznacza to, że ewoluuje i dostosowuje się do nowych wyzwań i kontekstów historycznych. Kościół, kierując się Duchem Świętym, interpretuje i rozwija Tradycję w odpowiedzi na zmieniające się warunki społeczne, kulturowe i technologiczne. Przykładem tego jest wprowadzanie nowych form komunikacji i ewangelizacji, które są zgodne z duchem Tradycji, ale używają nowoczesnych narzędzi.

Tradycja pełni kluczową rolę w kształtowaniu tożsamości Kościoła i jego wiernych. Dzięki niej wierni mają poczucie ciągłości i przynależności

do wspólnoty, która ma swoje korzenie w czasach apostołskich. Tradycja umacnia jedność Kościoła, przekazując wspólne wartości, nauki i praktyki, które łączą wiernych na całym świecie. Jest również źródłem duchowego wsparcia i inspiracji, pomagając wiernym w ich codziennym życiu i dążeniu do świętości.

Tradycja w Kościele katolickim jest fundamentalnym elementem, który kształtuje jego tożsamość, liturgię i życie duchowe. Jest to żywy przekaz wiary, który ewoluuje wraz z Kościołem, dostosowując się do nowych wyzwań i kontekstów. Tradycja i Pismo Święte wzajemnie się uzupełniają, tworząc nierozzerwalną całość, która prowadzi wiernych ku głębszemu zrozumieniu i przeżywaniu wiary. Dzięki Tradycji Kościół może przekazywać swoje duchowe dziedzictwo z pokolenia na pokolenie, umacniając jedność i tożsamość wspólnoty wiernych. Warto jednak pamiętać, że tradycja katolicka nie jest czymś skostniałym i niezmiennym. Kościół przez wieki potrafił adaptować się do zmieniających się realiów społecznych, nie tracąc przy tym swojej tożsamości. Dlatego też dyskusja na temat roli tradycji w Kościele katolickim powinna być prowadzona w duchu otwarcia na nowe pomysły i koncepcje, przy jednoczesnym szacunku dla tego, co zostało przekazane przez poprzednie pokolenia. Papieżem Franciszkiem, pisał ostatnio: „Tradycja to nie jest niezmiennie konto w banku. Tradycja to doktryna, która jest w drodze, która idzie naprzód. Z biegiem lat się konsoliduje, by z czasem rozrastać się i z wiekiem sublimować. W dynamicznej tradycji trwa to, co najważniejsze: nie zmienia się, ale wzrasta. Wzrasta poprzez wyjaśnienie i rozumienie. Wzrasta tak, jak wzrasta człowiek: poprzez dialog, który jest jak karmienie mlekiem dla dziecka. Dialog ze światem, który nas otacza. Jeśli go nie prowadzimy, nie możemy wzrastać, pozostajemy zamknięci, mali, skarłali. Prowadząc dialog i słuchając opinii innych, mogę – jak w przypadku kary śmierci, tortur czy niewolnictwa – zmieniać mój punkt widzenia. Bez zmieniania doktryny. Doktryna wzrosła wraz ze zrozumieniem. To jest podstawa tradycji”. Ważnym elementem zachowania tożsamości katolickiej w dobie konsumpcjonizmu jest dbałość o modlitwę i praktyki religijne. Regularne uczestnictwo we mszach świętych, spowiedź, adoracja Najświętszego Sakramentu – to wszystko pomaga utrzymać silną więź z Kościołem i budować osobistą relację z Bogiem.

Podczas gdy nowoczesność niesie ze sobą wiele wyzwań dla współczesnych katolików, warto pamiętać o bogatej tradycji Kościoła. Praktyki takie jak odmawianie różańca, święcenie pokarmów w Wielkanoc czy świętowanie tradycyjnych świąt religijnych są ważnym elementem naszej wiary, który nie powinien zostać zaniedbany.

Wiesław Grzybek

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE II NIEDZIELA WIELKIEGO POSTU 16. 03. 2025 R.

Dzisiaj – Dzień modlitw, postu i solidarności z misjonarzami. Zbiórka ofiar do skarbon na pomoc misjonarzom.

W poniedziałek 17 marca swoje imieniny obchodzi ks. kanonik Zbigniew Sujkowski. Msza św. w intencji solenizanta o godz. 18.00.

W środę w liturgii Kościoła święto św. Józefa Oblubieńca NMP.

Droga Krzyżowa w naszym kościele w piątek z udziałem dzieci o godz. 17.30, dla wszystkich o godz. 18.30 - rozważania w najbliższy piątek poprowadzi Grupa liturgiczna naszej parafii.

W piątki W.Postu o godz. 19.15 zapraszamy na projekcje serialu The Chosen – historie biblijne.

We wszystkie niedziele Wielkiego Postu **Koronka do Miłosierdzia Bożego o godz. 17.00. Gorzkie Żale** o godz. 17.15 – natomiast po Gorzkich Żalach krótka bez kazania Msza św.

Biuro parafialne w tym tygodniu będzie czynne według ustalonych dni i godzin.

Przy wejściu do kościoła można zabierać koperty na **Daninę Diecezjalną**. Będziemy ją składać do skarbon. Danina wynosi 2 zł 10 gr. od osoby.

Przed kościołem po Mszach św. o godz. 9.30 i następnych do nabycia paschaliki wielkanocne w cenie 15 zł.

Caritas Archidiecezji Poznańskiej prosi o darowiznę 1,5 % podatku. Należy wypełnić druk PIT wyłożony na stoliku pod chórem, podpisać i wysłać do Urzędu Skarbowego Poznań- Jeżyce przy ul. Strzeleckiej.

Zapraszamy chętnych na pielgrzymkę do Kotliny Kłodzkiej i Pragi stolicy Czech w dniach od 24 do 27 kwietnia. Jest to pielgrzymka przeniesiona z września ubiegłego roku. Koszt 1600 zł. Zapisy w zakrystii.

W minionym tygodniu zmarła nasza parafianka śp. Jolanta Orzeszko-Wiercińska z ul. Wiosennej. Polemy zmarłą Bożemu miłosierdziu – Dobry Jezu a nasz Panie

Z domowej biblioteki

Małgorzata Bilska, Kard. Grzegorz Ryś: **Drogi współczucia. Rozmowy o miłości do człowieka** – wyd. Święty Wojciech – 2024r.

Czy współczuć drugiej osobie? Odpowiedź twierdząca wydaje się truizmem. Ale jak?

Płakać z nią, czy nad nią, gdy spotka ją nieszczęście? Przyjąć postawę „*Ale jesteś biedny. Współczuję ci bardzo*”. Czy sięgając do serca, zrozumieć drugiego człowieka, a zaraz potem, chociaż niewątpliwie nie jest to łatwe, stanąć przed pytaniem i znaleźć na nie odpowiedź „*może się przydam*”.

M. Bilska zadaje pytanie jak rozumieć współczucie i jak kochać człowieka by czuł się kochany? Pytanie to zadaje 15 osobom, wśród których jest Anna Dymna prowadząca Fundację Mimo wszystko, Siostra Małgorzata Chmielewska prowadząca Wspólnotę Chleb Życia, Ks. Manfred Deselaers – duszpasterz za granicą Episkopatu Niemiec, który pracuje w Centrum Dialogu i Modlitwy w Oświęcimiu, Ks. Mirosław Tosza założyciel *Wspólnoty Betlejem*, odwołujący się w swojej działalności do myśli ks. J. Tischnera *najpiękniejsza rzecz, jaką jeden człowiek może ofiarować drugiemu, to obudzić w nim godność i poczucie wolności*, Michał Zabłocki poeta, autor tekstów piosenek, który odpowiada nowatorską modlitwą - *Litania w obronie dzieci*. Każda z rozmów znajduje *Komentarz ze źródła* kard. Grzegorza Rysia.

Zacytujmy fragment jednego z nich: *Miłosierdzie ZA WSZE wydarza się z naszej niewystarczalności / nie z nadmiaru możliwości/, z ubóstwa / nie z bogactwa /, ze słabości / nie z władzy/, z głodu / nie z sytości. Jeśli dzielimy się z naszego nadmiaru/ tzw.superflua/, z bogactwa, władzy i sytości – to czynimy to ZE SPRAWIDLIWOŚCI, a NIE Z MIŁOSIERDZIA - takie jest stare, sięgające Apostołów, nauczanie Kościoła.*

Na czas postu, chociaż nie tylko, książka pozwala zastanowić się nad sobą i nad naszą postawą wobec cierpienia drugiej osoby.

Teresa Majtas-Przybecka

MYŚL TYGODNIA

Szukasz cierpliwości?

Największą znajdziesz na krzyżu.
św. Tomasz z Akwinu

TYGODNIK PARAFII NA OGRODACH W POZNANIU

www.dobrypasterz.pl ISSN 1896-6110

REDAKCJA: **Naczelny:** ks. Bartosz Rojna; **Zastępca naczelnego:** Martyna Rajch; **Redakcja:** Wiesław Grzybek, Marek Rajch, Edyta Tuczyńska, Ewa Wika, Wojciech Wika, Teresa Majtas - Przybecka, **Współpraca:** ks. kan. Tomasz Morasz, **Adres redakcji:** ul. Nowina 7, 60-589 Poznań, tel.: 61 847 35 70,

e-mail: redakcja.dobranowina@gmail.com. Materiałów nie zamówionych redakcja nie zwraca. Zastrzegamy sobie prawo skracania i adiustacji tekstów oraz zmianę tytułów.

Pieniądże z ofiar za gazetkę są przeznaczane na pokrycie kosztów druku i rozwój tygodnika.